

Ježíš Kristus usmiřuje nebe a zemi.

Ježíš, při poslední večeři se svými učedníky, když s nimi uzavíral novou smlouvu, řekl: " ... *"Vezměte, jezte. Toto je mé tělo."* Pak vzal kalich, vzdal díky a dal jim ho se slovy: „*Napijte se z něho všichni. Neboť toto je má krev nové smlouvy, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů. Pravím vám, že od této chvíle již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy jej budu pít s vámi nový v království svého Otce.*" " (Mt 26:26-29) Druhý příchod Ježíše Krista znamená i vysvobození věrných křesťanů od útlaku a pronásledování, které sice ještě není celosvětové, ale rychle k němu vývoj směřuje. Oprávněně se proto ptáme, co to znamená? **Proč Bůh tak dlouho nekoná soud nad ničemnými, kteří mají na svých rukou nevinnou krev a kteří ničí zemi?** Ježíš řekl svým učedníkům, že přesné datum jeho druhého příchodu zná pouze Otec a v podobenství jim vysvětlil, že mají sledovat události jako příznaky jeho příchodu, podobně jako sledují příznaky blížícího se léta. Ale již dříve před tím **nás vyzývá, abychom hledali Boží království a jeho spravedlnost** (Mt 6:33) i když Pilátovi řekl, že jeho království není z tohoto světa. Znamená to, že Boží království je víc než jen spravedlivá vláda zde na zemi. **A řada biblických textů potvrzuje, že Ježíš není jen náš vykupitel. Jeho význam o mnoho převyšuje hranice země, protože jeho pozemská mise velmi přispěla i k usmíření všeho na nebi i na zemi** (Ko 1:16-20 [\[1\]](#)). Jestliže máme hledat Boží království a jeho spravedlnost, musíme hledat odpovědi na otázky zkoumající na čem je založená existence Božího království. S tím souvisí takové otázky jako například: Proč Ježíš Kristus musel zemřít v lidském těle, když je to Boží syn? Jaký je původ a jaké bylo postavení Ježíše v nebi před jeho narozením v lidském těle a jaké je po jeho návratu k Otci? A proč se můžeme spolehnout, že Ježíš s Otcem porazí a potrestají všechny, kdo mají na svědomí veškeré utrpení a problémy většiny lidstva a jsou odpovědní za to, že klamem znevažují Boha JHVH, jeho syna Ježíše Krista a přivádějí lidi ke vzpouře vůči nim?

Bůh je svatý, mocný

Nejprve si ale odpovíme na otázku, která je pro nás bezprostředně nejnaléhavější. Proč Bůh tak dlouho čeká, než vykoná soud nad ničemnými? To není projev slabosti, jak si někteří myslí. Bůh a náš Pán Ježíš Kristus jsou garanty naší naděje. Už udělali hodně pro záchranu světa. Nejdříve se muselo prokázat, že stvoření svědčí o Boží svatosti a jeho slávě. A to se stalo dávno před příchodem Ježíše na zem: „*Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznošeném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému: „Svatý, Svatý, Svatý je JHVH zástupů, celá země je plná jeho slávy.*“" (Iz 6:1-3). Bůh zde ukázal prorokovi Izajášovi mimořádně důležitou událost, která se odehrála v nebi, a lidé ji nemohli vidět. Serafové provolávají jeden ke druhému, že JHVH zástupů je svatý. **Trojité provolání „Svatý“ nejspíš pro troje známá nebesa znamená, že je to potvrzený a neodvolatelný závěr přezkoumávání kvality stvořitelského díla, přezkoumávání, které vyvolaly satanovy otázky, zpochybňující správnost, kvalitu a čistotu Božího stvoření.** Panovník na trůnu byl serafy shledán svatým, protože celá země a vše na ní je stvořeno tak dobře, že JHVH zástupů činí slavným. **Sláva je veřejné uznání kvality a mimořádnosti činu nebo činů toho, komu je přiznána.** To platí stejně na zemi i v nebi. Serafové, kteří stojí nad trůnem, uznávají, že vše, co Bůh JHVH zástupů učinil je dobré. Uznali, výslovně i to, že země je plná jeho slávy, ač byla už v té době plná násilí a špatných, nejen lidských, činů. **Znamená to, že špatný stav poměrů na zemi není z hlediska serafů zaviněný špatným stvořitelským dílem nebo stvořitelovou koncepcí.** Není náhoda, že Serafové schválili všechno, co JHVH učinil a činí, po Uzijášově

smrti, protože příběh tohoto Judského krále poskytl Serafům pravděpodobně poslední odpovědi na jejich otázky týkající se kvality díla JHVH zástupů. Protože Uzijášův příběh měl mnoho společného s příběhem cheruba, který se vzbouřil proti Bohu a jehož známe pod přizvisky, had, satan, ďábel a drak (2Pa 26:15-21 [\[ii\]](#); Ez 28:15,16 [\[iii\]](#); a Zj 12 [\[iv\]](#)). Více se dozvíme v kapitole „*Vše vyvolal Boží a Kristův odpůrce*“ Autorita JHVH tím stoupla nebo se přinejmenším upevnila. Alespoň mezi Serafy, kteří jsou nad trůnem.

Jestliže je při nás takový Bůh-Otec nemusíme se bát, že nesplní své slovo, zaslíbení, které dal Abrahámovi a jeho potomkům a skrze Ježíše Krista i nám, křesťanům. Kdyby takové nebezpečí hrozilo, Serafové by ho neshledali svatým. Náš Otec i panovník nad zástupy nebeskými i pozemskými je dostatečně mocný, aby svou vůli prosadil. Jeho moc se však neprojevuje jako u pozemských vládců. Na rozdíl od nich je spravedlivý a řeší každý spor spravedlivě (Iz 11:5 [\[v\]](#)). Dokázal to mnoha mocnými činy, když vyvedl Izraelity z Egypta po tom, co Egypt pokořil deseti mocnými ranami (2Mojžíšova a Ž 114). Na poušti, po příchodu do zaslíbené země a mnohokrát po celou dobu, až do návratu z babylonského zajetí prokázal svou moc i spravedlnost před očima všeho lidu i dalších národů. Nenadržoval nespravedlivě Izraelitům, ale trestal je za jejich přestoupení zákona, dokud se jejich srdce nezatvrdila na tolik, že už žádný trest nepomáhal. Na druhou stranu nezapomněl na zaslíbení, které dal Abrahámovi a vysvobodil je. I potom, co nechali zabít jeho vlastního syna, připravuje pro ně osvobození, až nastane správný čas, oni uznají své chyby a vrátí se k němu (Ř 11:26 [\[vi\]](#)).

Bůh je pomalý k hněvu

Proč tak mocný a spravedlivý Bůh nezjednal už dávno nápravu věcí, neprosadil spravedlnost a nepotrestal ty, co mají krev nevinných na svých rukou (Zj 6:9,10 [\[vii\]](#)). Protože je pomalý k hněvu. (2Mo 34:6 [\[viii\]](#)) Vysvětluje to ap. Petr: „*Pán neotálí s naplněním svého zaslíbení, jak si někteří myslí, nýbrž je k vám shovívavý, nechteje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.*“ (2Pe 3:9) A náš Pán Ježíš jedná stejně (Mt 18:21,22 [\[ix\]](#)), právě tak jak vidí u svého Otce (J 8:38 [\[x\]](#)). Jaký je důvod takové Boží shovívavosti? Vysvětlení ke zdánlivé Boží „nevšímavosti“, které napsal Petr, nemusí uspokojit každého. Je totiž mnoho dalších nezodpovězených otázek týkajících se našeho dlouhého čekání na splnění Božích slibů. Jejich vysvětlení souvisí nejen s naší situací, ale i se situací v nebi a situací samotného Ježíše Krista, v době před jeho narozením na zemi i po jeho návratu k Otci po svém vzkříšení. Jedno však mějme stále na paměti. Pokoru při posuzování Boha a jeho jednání vůči nám. On sám ústy proroka Izajáše (55:8-11) říká: „*Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je JHVH výrok. Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše. Tak jako déšť či sníh padá z nebe a nevrací se tam zpět, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou -- dává zrno tomu, kdo rozsévá, a chléb tomu, kdo jí -- tak bude mé slovo, které vyjde z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to, co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu.*“ Znamená to, že za Boží zdánlivou váhavostí je mnohem víc důvodů, než jsme v tuto chvíli schopni poznat. Ale něco snad přeci. Klíčem je hledání Božího království a jeho spravedlnosti. Vydejme se proto po stopách Božího království a jeho spravedlnosti, které pro nás zaznamenal Bůh ve svém slově.

Ježíš Kristus, mocný původem i slovem

Původ a postavení Ježíše Krista je jednou z klíčových otázek týkajících se Božího království, našeho vysvobození a smíření všeho na zemi i v nebi. Ježíše Krista obvykle vnímáme jako Božího syna, jenž byl u Otce v nebi mnohem dříve, než se narodil v těle jako člověk. Byl dříve než David, jak upozorňuje sám Ježíš: „*Co si myslíte o Mesiáši? Či je syn?*“ Řekli mu: „*Davidův.*“ Řekl jim: „*Jak to tedy, že ho David v Duchu nazývá Pánem, když praví: „Řekl Pán mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud tvé nepřátele nepoložím za podnož tvých nohou”? Jestliže ho tedy David nazývá Pánem, jakpak je jeho synem?*“ A nikdo mu nemohl odpovědět ani slovo; od toho dne se ho již nikdo neodvážil zeptat.“ (Mt 22:42; Ž 110) Byl dokonce dříve než Abrahám: „*Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, dřív než byl Abrahám, já jsem.*““ (J 8:58) Kým tedy Ježíš byl, než se narodil v těle jako člověk? A v jakém postavení byl před svým narozením na zemi a v jakém postavení je po svém návratu k Otci? Víme, že je Božím synem: „*A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.*““ (Mt 3:17). Ale o Božích synech se v Bibli píše i v množném čísle. Například v Jb 1:6 [\[xi\]](#); a 38:7 [\[xii\]](#). Důležitou informaci k identitě Božích synů píše ap. Pavel v dopise Římanům: „*Neboť všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové.*“ Proto se Božím synem nemůže stát tělesný člověk, ale pouze ten, kdo má Božího ducha a jedná podle něj. Bůh dosvědčil Ježíšovi, že je jeho milovaným synem při křtu, když dostal z nebe Svatého Ducha. Protože Ježíš sám o sobě svědčí, že byl dříve než Abrahám s Davidem, musel být Božím synem už před narozením na zemi. Jinak by od raného dětství o Bohu nemluvil jako o svém Otci, který ho poslal na zem (J 5:37 [\[xiii\]](#)). Co nám Bible říká o jeho nebeské existenci a původu?

Jedno místo, které popisuje Ježíše Krista v duchovní podobě, najdeme ve Zj 1:12-18; „*Obrátil jsem se, abych viděl hlas, který se mnou mluvil. A když jsem se obrátil, spatřil jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů někoho jako Syna člověka, oděného dlouhým rouchem a přepásaného zlatým pásem až k prsům. Jeho hlava a vlasy byly bílé jako bílá vlna, jako sníh, jeho oči jako plamen ohně; jeho nohy podobné bronzu rozžhavenému v peci a jeho hlas jako zvuk mnohých vod. A ve své pravici měl sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč a jeho tvář jako když slunce září ve své síle. Když jsem jej spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. I položil na mne svou pravici a řekl: „Neboj se. Já jsem první i poslední, ten Živý. Byl jsem mrtvý, a hle, žiji na věky věků. Amen. Mám klíče smrti i podsvětí.*“ Částečně podobný popis najdeme v proměnění na hoře například v Mt 17:5; „*A byl před nimi proměněn. Jeho tvář zazářila jako slunce a jeho šaty zbělely jako světlo.*“ Ale ještě více shodných znaků najdeme v Danielovi 10 kapitole: „*... pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jakéhosi muže, oděného lněným oděvem, boky přepásané zlatem z Úfázu, tělo měl jako drahokam, ve tváři oslnivý jas, oči jak ohnivé pochodně, jeho paže a chodidla se leskly jako leštěný bronz a hřmot jeho slov byl hřmotem davu.*“ (Da 10:5,6). Podobnost znaků osoby popisované Janem i Danielem je zřejmá, i když obě vidění dělí od sebe několik staletí. Podrobnější studie o propojenosti uvedených textů s naším Pánem Ježíšem je ve studiích ([Druhý příchod syna člověka - část I.](#)) a ve studii ([Poselství muže ve lněném oděvu.](#))

Zvláště Danielův prorocký rozhovor s předlidským (duchovním) Ježíšem poskytuje důležité informace o jeho postavení před narozením v lidském těle. I o tom se více dozvíte v již zmíněné studii "Poselství muže ve lněném oděvu.". Ačkoliv už žalmista nazývá předlidského Ježíše Pánem (Ž 110), ze slov samotného předlidského Ježíše zároveň vyplývá, že je ve svém postavení obklopen nepřáteli (Da 10:12,13 [\[xiv\]](#)). Slova muže ve lněném oděvu, už dlouho před jeho setkáním s Danielem potvrzuje i samotný Žalm 110:1; „*Davidův žalm. Výrok JHVH mému pánu: Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.*“ Davidův Pán sedí po Boží pravici a čeká, až mu Bůh položí jeho nepřátele k nohám. Je to prorocký Žalm, na což upozorňuje Ježíš otázkou (Mt 22:42). Proč Ježíš upozorňuje na

souvislost mezi Davidem, Mesiášem a tímto Žalmem? Aby upozornil na skutečnost, že Mesiáš, který vzejde z Davidova rodu, není jen lidský potomek Davidův, ale je to někdo, kdo existoval už mnohem dříve, někdo koho David nazývá svým Pánem a mluví o něm jako o Bohu (Ž 45:7,8 [xv]), jak jsme si už řekli před chvílí. Ježíš tak jedinou otázkou s odkazem na tento Žalm upozornil na vlastní předlidský původ a zároveň upozornil na to, že tento Mesiáš v předlidské době je někdo Bohu blízký. Ale protože jde zjevně o prorocký Žalm, může popisovat teprve budoucí událost nebo situaci.

Přestože tedy byl předlidský Ježíš v nejbližším a tím přirozeně i v nejvyšším postavení u Boha mezi Božími syny, měl mnoho nepřátel, což dokládá v rozhovoru s Danielem. Kde se tito Ježíšovi nepřátelé vzali? Jsou to andělé, kteří se přidali na stranu satana: "**Drak i jeho andělé bojovali, ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Dábel a Satan, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.**" **Proč je nám tato informace v souvislosti s Ježíšem sdělena? Abychom lépe pochopili, že náš příběh je součástí mnohem většího příběhu (a soudního procesu) než se nám může zdát a jen díky Bibli jsme schopni do něj alespoň trochu nahlédnout.** Velikost a hloubku celého případu dokládá i první kapitola Janova evangelia.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je. V něm byl život a ten život byl světlo lidí. A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Objevil se člověk poslaný od Boha, jehož jméno bylo Jan. Ten přišel jako svědek, aby o tom světle vydal svědectví, aby skrze něho všichni uvěřili. On sám nebyl to světlo, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět. Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“ (J 1:1-8) Protože Jan sám o sobě tvrdí, že vydává svědectví o Kristu, (viz J 1:8,15), „Slovo“, o němž se zde píše, je Ježíš Kristus. Důležité je, abychom si uvědomili následující:

1. Ježíš je nazýván Mocným Slovem (proto Bůh. Bůh znamená mocný).
2. Byl u Boha od samého počátku a všechno vzniklo skrze to Mocné Slovo.
3. Slovo přišlo do světa ovládaného nepřátelským duchem smrti a tmy, ale tma nezmátočila.
4. Jan svědčí o tom, že toto Slovo přišlo na svět a svět, který skrze něj vznikl, ho nepoznal.

At' nikoho nemate, že Jan nazývá Ježíše v předlidské existenci Slovem. V těch dobách i v Bibli je běžné, že jednotlivci dostávali jména a tituly podle nějaké významné vlastnosti, činu nebo funkce. Například cherub, který vyvolal vzpouru proti Boží vládě v nebi i na zemi, má v Bibli čtyři výstižné tituly. Had, satan, d'ábel a drak (Zj 12 kap). Ježíše zase vystihuje mocné slovo, podle nějž vznikl náš svět. Tímto označením je nejlépe vystižena jeho role i postavení při stvoření našeho světa. **Opět zde vidíme, že Ježíš byl v předlidské existenci první a to znamená, že byl přirozeně i první po svém Otci, Bohu JHVH svým postavením.** Později, když se lidé začali množit a vytvářet větší společenstva, přirozeně vytvářeli hierarchii podle Božího vzoru. Jak jim bylo při stvoření dáno (1Mo 1:26,27 [xvii]). Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu. Uspořádání podle prvorozenství je jedním z principů Božího řádu. **Máme právem důvod věřit slovům Ježíše, Žalmu 110 a dopisu Židům 1 a 2**

kapitoly, že Ježíš byl v mnohem vyšším postavení než anděl, už před tím, než sestoupil na zem, když se narodil jako člověk panně Marii. Byl po Otci nejvyšší už od samého počátku podle přirozeného prvorozeneckého práva. Toto zjištění přináší zásadní důsledky a vysvětlení na řadu dosud těžkých otázek.

Vše vyvolal Boží a Kristův odpůrce

Už víme, že Bůh byl po smrti krále Uzijáše prohlášen za svatého výše postavenými serafy. Víme, že Ježíš je prvorozený Boží syn se všemi právy prvorozeného. Přesto je obklopen nepřáteli. Zpívá o tom žalmista a potvrzuje to Danielovi přímo sám Prvorozený Boží syn, staletí před tím, než přišel na zem jako člověk, kterého porodila panna Marie. Kde se vzali jeho a Boží nepřátelé? Je-li Bůh spravedlivý, jaký byl důvod vzpoury proti němu? Kdo se vzbouřil a proč? Koho opravdu zajímají podrobnější odpovědi na tyto otázky, nechť si prosím přečte na našem webu nebo v knižní formě 13 a 14 kapitolu z knihy „Popularizace prvních výsledů vědeckého zkoumání Bible“ (zkráceně POPULI). Zde si řekneme jen několik informací. Původcem vzpoury proti Bohu a jeho prvorozenému synu je jiný Boží syn. Dočtete se o něm v Ezechielovi 28:12-16; „*Lidský synu, pozvedni žalozpěv nad týrským králem. Řekneš mu: Toto praví Panovník JHVH: Ty pečetiš vzor plné moudrosti a dokonalé krásy. Byl jsi v Edenu, Boží zahradě, pokrývaly tě všechny drahokamy: rubín, topas a jaspis, chryzolit, karneol a onyx, safír, malachit a smaragd i zlato. Zhotovení tvých bubinků a fléten pro tebe zajistili v den, kdy jsi byl stvořen. Ty jsi byl zastírající cherub ochránce a tak jsem tě ustanovil, byl jsi na svaté Boží hoře, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů. Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost. Pro množství tvého obchodování se tvé nitro naplnilo násilím a zhřešil jsi.*“

Týrský král je v tomto proroctví ztělesním satana, stejně, jako Kristus byl ztělesněním Boha (Kdo vidí mne, vidí Otce J 14:7-9 [\[xviii\]](#)). Ve skutečnosti, žádný týrský král nemohl být v zahradě, ani nemohl být cherubem. Prorok jednoznačně mluví o Božím synu, jenž se stal Božím odpůrcem. A popisuje, jak k tomu došlo („*Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost. Pro množství tvého obchodování se tvé nitro naplnilo násilím a zhřešil jsi.*“). Zde je zajímavá informace o tom, že byl stvořen. Nenarodil se jako každý Adamův potomek. Potvrzuje to, že se v proroctví mluví o někom jiném než o lidském králi.

Úspěšnost v obchodování pravděpodobně poskytla Božímu synu, z něhož se nakonec stal satan, větší moc. Nemohl však dosáhnout na moc, kterou má Boží prvorozený syn. To v něm mohlo vyvolat žárlivost vůči prvorozenému Božímu synu. Jeho prvorozené právo nemohl nijak zpochybnit, proto pravděpodobně hledal jiný způsob, jak zpochybnit právo a moc prvorozeného Božího syna. Zpochybnil jeho stvořitelské dílo. Kam až byl schopen zajít je nejlépe vidět na příběhu Joba. Klidně si vynutil na Bohu pro Joba zkoušky, které byly snad až za hranicí únosnosti, jen aby dokázal, že Job, v té době nejlepší člověk, není ve skutečnosti tak ryzí a přímý, jak vypadal. Když nemohl napadnout jeho skutky, zpochybnil jeho pohnutky. Protože Janovo evangelium a dopis Židům jednoznačně ukazují Ježíše jako toho, kdo je u počátku všeho stvoření (vše činí Božím jménem a podle Otcovy vůle, proto Bůh - Otec je autorem veškerého stvoření, jako by je doslova vykonal sám), zpochybněním kvality Božího stvoření a způsobu Boží vlády je spolu s Bohem zpochybněn i jeho prvorozený syn. Respektive obráceně. Zpochybněním stvoření učiněného skrze a pro předlidského Ježíše a způsobu jakým Ježíš používá své mocné slovo, zpochybnuje satan i samotného Boha a jeho

vládnutí nad inteligentními bytostmi se svobodnou vůlí. V Edenské zahradě ke svým záměrům satan zneužil i první lidskou dvojici. A v té době nastolil sporné otázky, které musel Bůh nechat spravedlivě posoudit na všech úrovních nebes. Serafové, stojící výše než ostatní nám známá nebesa, byli se svým přezkoumáváním Božího díla a jeho vlády hotoví jako první.

Satan zneužívá svých schopností a postavení (je vrah a otec lži), ačkoliv se snaží vystupovat jako světloňoš neboli zdánlivě pozitivně ve prospěch svých budoucích obětí. Satan použil svých schopností a vyvolal vzpuru v nebi tím, že zpochybnil Boží právo vládnout inteligentním bytostem se svobodnou vůlí a zároveň zpochybnil kvalitu stvoření člověka. Stal se žalobcem lidí. Samozřejmě vyvstává otázka, jestli sám satan není důkazem o chybě při jeho stvoření? Tuto otázku řešili serafové, když viděli příběh krále Uzijáše, jeho života, úspěchu, vzestupu moci a jeho pádu. Ten se stal pro serafy precedentem. Proto s jeho úmrtím byla jejich sporná otázka vyřešená. Na vývoji tohoto Judského krále se ukázalo, že moc, úspěch a bohatství, mohou inteligentní bytost se svobodnou, vůlí, která ve svém vývoji ještě nedosáhla plnosti v lásce (čtyři Boží základní vlastnosti jsou láska, moudrost, spravedlnost a moc), vést ke zkáze. Ukazuje se totiž, že lidé sice byli stvořeni dobře stejně jako vše ostatní, ale měli před sebou vývoj podle Boží koncepce, jehož cílem nebylo jen naplnění a ovládnutí země, ale i výchova k lásce agapé. I o tom se dočtete více v již zmíněné knize „*Popularizace prvních výsledků vědeckého zkoumání Bible*“

Satan přišel s jinou, konkurenční koncepcí uspořádání světa a vývoje lidstva, čímž se mu podařilo na dlouhou dobu vnést rozkol do velké Boží rodiny, do níž máme podle Božího záměru patřit i my, lidé. A protože Bůh musel nechat prokázat, správnost nebo nesprávnost satanovy koncepce uspořádání světa a vývoje lidí, neboť zemi s lidstvem měl satan pod svou správou, jak jsme četli u proroka Ezechiela, musíme celé lidstvo s celou zemí trpět, dokud satan a jeho následovníci nebudou usvědčeni a odsouzeni za všechny zločiny, kterých se dopustil. Spoušť, kterou satan způsobil, musí být odstraněna. Proto Ježíš dostal úkol od Otce, aby všechno smířil v nebi i na zemi a vrátil Boží rodině pokoj a mír.

Boží koncepce vývoje lidstva a satanův způsob vlády

Bůh vytvořil pro člověka zahradu v Edenu. Dal Adamovi a jeho ženě úkoly a tím spustil vývoj člověka podle svého plánu. Člověk byl na začátku po všech stránkách zaopatřen. Nic mu nechybělo a neměl ani žádný, nám známý termín, do kdy má naplnit a ovládnout zemi. Dokonce se zdá, že člověk nedostal žádný jiný návod, jak má svůj úkol splnit než zahradu, která byla zároveň jeho domovem. Poměry v zahradě se lišily od ostatní přírody a nebyli v ní žádní dravci, kteří by ohrožovali ostatní živé tvory, včetně člověka. Adam dostal naopak za úkol zahradu obdělávat a střežit. Určitě ne před Bohem a jeho nebeskými syny. Ale před poměry, které panovaly mimo zahradu. V přírodě, kterou známe, platí přírodní řád, který je postavený zejména na třech Božích vlastnostech, na moci (zákon silnějšího), moudrost (dokonale vyvážený složitý systém, který by bez špatných zásahů člověka fungoval bez problémů) a na spravedlnosti. O přírodě se říká, že je nemilosrdně, krutě spravedlivá. V nekonečném potravním koloběhu, není mnoho místa pro přežití slabých a nemocných jedinců. Včetně mláďat. V divoké přírodě existuje láska (resp. pud) v mateřské podobě, v péči o potomstvo a částečně ve společné podpoře jedinců stejné skupiny. Ale lásku, jak nás k ní vychovává Bůh, v divoké přírodě nenajdeme. K této lásce lidé měli postupně dospět.

Na počátku byla žena Adamovi pomocí jemu rovnou. Měla ho doplňovat jako rovnocenná partnerka. V zahradě totiž neplatil zákon silnějšího, protože tam nebyli lovci, zabíječi. Žena nebyla v zahradě nijak ohrožená. Po vyhnání do světa, kde platí jiné zákony, než v zahradě se

stává muž ochráncem a získává díky síle a z ní vyplývající převahy moc nad ženou, protože ta se stává na muži závislá. Kdyby vše probíhalo podle původní Boží koncepce, muž se ženou by tvořili vyrovnaný pár, ve kterém by nebyly kompetenční spory, ale vládli by na zemi společně. Rostli by určitě nejen v moudrosti, poznání a respektu Božího řádu, ale i ve vlastnostech, které jsou typickým ovocem Božího ducha. Jako je láska.

Satan svedl lidstvo k jiné cestě, než jim určil Bůh. Svedl je Istí na cestu nezávislosti na Bohu. Dříve než k tomu lidé sami dospěli, navedl je, aby porušili Boží zákaz a pojedli plody ze zakázaného stromu poznání dobrého a zlého. Ale ne proto, aby lidi pozvedl výš. Věděl, že Bůh na to musí reagovat. Nastolil otázku, jestli má Bůh právo omezovat svobodnou vůli myslících bytostí tím, že jim zakáže poznat, co je dobré a zlé. Označil Boha za lháře, když řekl ženě, že nezemrou, jak jim řekl Bůh. I když nejspíš věděl, jak to Bůh s tou smrtí myslel. Využil vyhnání člověka ze zahrady k tomu, aby vystavil člověka novým zkouškám, na něž nebyl připraven a když se to projevilo, svedl vinu na chybu ve stvoření člověka. Vede člověka k používání moci podle přírodních principů. Silnější ovládá slabšího. Naučil člověka používat lež jako nástroj moci. Satanův systém směřuje k nastolení pořádku a pokoje silou, represí, podmaněním si slabších jedinců těmi nejsilnějšími. Neštítí se využít jakéhokoliv prostředku, včetně vražd, lži, svádění skrze slabosti a dalšími zhoubnými metodami. Satanův systém nevychovává lidi k vyšším, ušlechtlejším vlastnostem, ale naopak je strhává k primitivnosti, živočišnosti, sobeckému individualismu, násilí, bezzákonnosti, neúctě k Bohu a jeho stvoření.

V čem spočívá rozkol mezi nebem a zemí?

Především je nutné si uvědomit, že rozkol není jen mezi nebem a zemí, ale je v nebi mezi anděly, mezi anděly a zemí a mezi lidmi na zemi. Rozkol spočívá v rozdělení na ty, kdo jsou s Bohem a chtějí se řídit jeho vůlí a na ty, kdo se Boží vládě a jeho vůli podříditi odmítají. Není jen jeden druh rozkolu. Hádky, rozbroje a války jsou ovocem satanovy koncepce. On je chce řešit absolutní diktaturou. Ta na samém konci jeho vlády zde na zemi také nastane.

O konkrétních případech rozkolu v nebi mnoho nevíme. V písmu najdeme zmínky hlavně o jeho důsledcích a ani těch není mnoho. Zato v našem životě se prakticky denně setkáváme s pestrá směsí postojů. Podstatou rozkolu je odlišný postoj k Bohu a jeho právu nám vládnout. To si sice naprostá většina lidí neuvědomuje, protože buď ani nevěří, že existuje Bůh, který má právo nám vládnout nebo jeho vládu vědomě odmítá, odmítá jeho koncepci a hierarchii hodnot. Ale řada lidí v křesťanských národech sice v Boha věří, ale jeho měřítka a slovem se většinou neřídí. Většina lidí vědomě, ale častěji nevědomky žije nezávisle na Bohu, jeho slovo nezachovává a nepočítá se záchranou a s odpuštěním skrze Ježíše Krista. Důvodů je více, ale jeden z největších je neznalost a podcenění informací, které nám poskytuje Bible. V Písmu čteme, že až do žně budou žít vedle sebe následovníci Kristovi a následovníci toho zlého. V čase žně bude už možné oddělit neomylně plevel od pšenice. Nepravost působící rozkol, působící dlouho skrytě se na konci projeví naplno a s ní i rozdělení na ty, kteří patří Bohu a ostatní, jež se přidají k vůdcům vzpoury proti Bohu a proti jeho Synu (1J 2:15-19 [\[xviii\]](#); 2Te 2:1-4,6-10 [\[xix\]](#)).

Dnes je svět velmi blízko vzpoury proti Bohu. Poznáváme to podle toho, jak se chovají ti, kteří by měli vzdávat Bohu a Pánu všech Pánů, Ježíši Kristu čest, ale nečiní tak. Z chování mnohých dnešních vládců a politiků křesťanských národů vyplývá, že podporují rozvracení křesťanských hodnot, na nichž vyrostla naše civilizace. Cílem je rozmělnit, zlehčit Boží

slovo, poselství evangelia a jeho význam, odvrátit pozornost od naděje založené na Kristově výkupní oběti. Křesťanské připomínání Ježíšovy oběti je sice ještě státním svátkem, ale pro většinu lidí jde jen o den volna navíc. Takzvané vánoční svátky, které připomínají Ježíšovo narození (i když datum jeho narození se nachází spíše na podzim a on sám neřekl, že ho máme slavit) se staly více útokem na naše peněženky a zúžily se v mnoha případech jen na koukání na pohádky, rozdávání dáreků a přehnanou konzumaci jídla. Vládci, politici podkopávají postavení a význam rodiny tím, že vytvářejí zákony povolující tzv. manželství jedinců stejného pohlaví. Silně prosazují všemi prostředky, aby lidé usilovali jen o uspokojování svých tělesných žádostí a potřeb, propagují prázdný, konzumní, sobecký způsob života, bez respektu vůči Bohu a jeho stvořitelskému dílu. Tolerují a někde přímo podporují zvrácené jednání a naopak se staví nepřátelsky ke všem, kdo takové věci otevřeně kritizují, odmítají a brání se zvrácené jednání povolovat a podporovat. Politické, mocenské sváry a boje končí, když se jednotně staví proti všemu, co jim připomíná Boha a každému, kdo je napomíná za jejich špatné působení na ostatní. Možná, že mnozí ani netuší, že na nich je o to větší odpovědnost, oč vyššího postavení dosáhli. Apoštol Jan ve svém prvním dopisu píše o hříchu, že jsou hříchy, které nejsou k smrti a hříchy, které jsou k smrti: "*Uviděl-li by někdo svého bratra, že hřeší hříchem, který není k smrti, ať za něj poprosí, a Bůh mu dá život; těm, kdo nehřeší k smrti. Je hřích k smrti; u takového neříkám, aby prosil.*" (1J 5:16) Naši současní vůdcové vedou ostatní lidi ke smrti, protože vedou ty, za něž nesou ve svém postavení odpovědnost, pryč od Boha a od jediné naděje na záchranu skrze našeho Pána Ježíše Krista. Lidé jsou s nimi sice nespokojení, ale ne proto, že jednají v rozporu s Božím slovem, proti jeho vůli, ale protože se nedostatečně starají o uspokojování jejich žádostí a tělesných potřeb. Nechtějí často vůbec slyšet o Bohu a naději skrze Ježíše Krista. Netouží po Boží spravedlnosti.

Završení rozkolu, které teprve přijde, vyústí ve velké pronásledování, těch, co se budou držet Božího slova a nezapřou evangelia. Ale nakonec vše ukončí příchod našeho Pána.

Proč nás Ježíš vykoupil v lidském těle?

Usmíření nebe se zemí bylo nutné od chvíle, kdy Bůh Adamovi říká, že je země kvůli němu prokletá. Se vznikem satana vyvstala i nutnost očistit Boží jméno (Dokazuje to například Př 27:11 [\[xx\]](#) a modlitba Otčenáš Mt 5 kap.) všude, kde bylo satanem zpochybněno. Je nutné obhájit správnost stvořitelské koncepce a Boží vládu (Iz 6:1-5; Zj 4:8-11 [\[xxi\]](#)). Ježíš Kristus je nejdůležitější článek a Boží svědek v celém příběhu. Nejen proto, že nám svým obětovaným životem vykoupil naději na záchranu. Právě proto, že je prvorozený a svým mocným slovem je zároveň zodpovědný za veškeré stvoření, které svým slovem učinil (J 1:3; Ko 1:15; Žd 1:8-13). Dokud syn není uveden do vladařské funkce, nesou odpovědnost za jeho chování rodiče. V Ježíšově případě Otec - Bůh (L 1:14,15). Proto, mimo jiné i Bůh musí nést odpovědnost za rozhodnutí a činy svých synů. Jeho chování je po celou dobu jeho vládnutí posuzováno a hodnoceno. Komu se to zdá neuvěřitelné, ať se zamyslí nad Izajášem 6:1-5 a Zjevením 4 kapitolou. V obou nebeských scénách je Panovník JHVH na trůnu prohlašován za svatého, ne pro nějaké zbytečné pochlebování, ale v obou situacích je pravomocnými bytostmi posuzován a hodnocen ze všech možných hledisek a... sláva na výsostech... je sledován svatým.

V Bibli se nejednou objevuje situace, v níž vystupuje Božím jménem anděl, cherub i člověk. Odpovědnost za jeho vystupování a činy nese přirozeně Bůh JHVH v jehož jménu vystupují. Dokonce i satanovy tvrdé požadavky na zkoušku Joba, Bůh bere na sebe (Jb 1:6-12; 2:1-3 [\[xxii\]](#)). A není to jediný případ. Ježíš jedná tak jak vidí u svého Otce. Tudíž ani on,

ačkoliv je prvorozený a sedí po Boží pravici, nejedná svévolně na vlastní pěst, ale čeká, až bude spravedlivě vyřešen celý spor. Ne nadarmo se o něm říká, že je spravedlivý a na spravedlnosti postavil svou vládu (Ž 45:7,8; Žd 1:9). Ježíš jako prvorozený určitě jednal a rozhodoval vždy otcovým jménem už před narozením v lidském těle. Dělal to i andělé, kteří jednali s Abrahámem. A protože je prvorozený jeho slovo je mocné. A stejně jako v satanově případě je i v Ježíšově případě Bůh spoluodpovědný za Ježíšovy činy. Když tedy Ježíš v lidském těle oslavil svého Otce, protože obstál ve všech zkouškách (J 13:31,32), bylo to právě proto, že byl v lidském těle. Na stvoření člověka se podle 1Mo 1:26 podílelo více bytostí: *"I řekl Bůh: **Učiňme** člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobytkem a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi."* Množné číslo ve slově „Učiňme“, je konstatování skutečnosti. Když se Ježíš, ač původem Boží syn, narodil jako člověk, aby zemřel rukou násilníků, ač se hříchu nedopustil, dal svůj spravedlivý lidský život na záchranu mnohých. Svou krví položil základ pro usmíření všeho v nebi i na zemi. Někdo může namítnout, že Ježíš nebyl člověk v pravém smyslu. Jak mohl například dát důkaz, že byl člověk stvořen správně, když neměl tělesného otce (L 1:26-38;)? Odpověď najdeme v následujících textech: *„**Způsobem bytí byl roven Bohu , a přece na své rovnosti nelpěl , nýbrž sám sebe zmařil (zřekl se všeho), vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před Ježíšem sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán. ... On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek a první zrozený z mrtvých - takže je to on, jenž má prvenství ve všem. Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích - protože smíření přinesla jeho krev na kříži."*** (Fp 2:6-11; Ko 1:15-20).

Ježíš, ač způsobem bytí je roven Bohu, musel se narodit jako člověk, podstoupit smrt (nechat se zabít, prolít tak svou krev), aby v něm bylo usmířeno všechno v nebi i na zemi. Je to přirozené, protože Ježíš v sobě spojuje všechno, co bylo skrze něho a pro něho učiněno na nebi i na zemi. Proto je vůlí jeho Otce, aby vše usmířil. Ježíš sám potvrdil, že ho Otec poslal, aby vykonal jeho vůli: *„A sám Otec, který mne poslal, vydal o mně svědectví."* (J 5:37). To je, vedle oslavení a očistění Božího jména, nejdůležitější cíl, který Ježíš splnil. Z výše uvedených textů a z řady dalších (Ef 2:6,7,14-18 a Zj 5:9,10) vyplývá, že jeho pozemská mise byla jen počátkem dalších nutných kroků. Jsou to:

1. Stvořil nového člověka, který smí stanout před Bohem, Otcem. Nový druh člověka má v sobě Ducha Božího a Kristova (Ř 8:1-11).
2. Takové lidi musí Ježíš během křesťanského věku vychovat na krále a kněží pro Boží vládu. A to se mu nakonec podaří (Zj 5:9,10).

Jaké úkoly ještě musí Ježíš Kristus vyřešit, než se ujme vlády?

Nyní už známe odpověď na otázku, proč je Bůh pomalý k hněvu a neotálí zbytečně se spravedlivým soudem. Víme, že Ježíš před tím, než se narodil jako člověk, byl i v nebi obklopen mnoha nepřáteli. Víme, že všechny problémy vyvolala vzpoura jednoho z Božích synů, z něhož se stal Boží odpůrce, satan. Ten způsobil rozkol v Božím uspořádání a víme, že

Ježíš, ač způsobem existence roven Bohu musel podstoupit smrt jako člověk, aby vše napravil a usmířil vše v nebi a na zemi. Jeho oběť však byla teprve začátek dlouhé cesty k nastolení Boží vlády v nebi a na zemi.

Dosud platí, že Ježíš čeká, po Otcově pravici, až mu položí jeho nepřátele k nohám. Je to rozpor vzhledem k tomu, že sám Ježíš řekl: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.*“ (Mt 28:18)? Není. To by byl rozpor i v případě Boha Otce a jeho vlády, když ve skutečnosti vládne na zemi satan (L 4:5,6 [\[xxiii\]](#)). Bůh stvořitel totiž má sice autoritu nad vším, ale neporušuje kompetence, které dal jiným. Například satan byl od počátku cherubem ochráncem a země patřila do jeho pravomoci. Když navíc spustil jiný druh vývoje člověka, než byl původní Boží záměr, stal se vládcem světa, jehož nový vývoj inicioval. Potvrzuje to i satan, když Ježíšovi při pokušení na poušti nabízí všechna království světa, neboť mu patří. I Ježíš mluví o satanovi jako o vládcí tohoto světa, když říká, že vládce tohoto světa je již odsouzen (J 16:11). Dokud nebude dokonán soud nad satanovým světem, nemůže se Ježíš ujmout vlády s veškerou mocí. Je to dlouhý proces, během něhož musí být usvědčeno zlo s jeho služebníky. Píše o tom ap. Pavel ve druhém dopise Tesaloničanům: „... *jako by den Páně měl už nastat. ... protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení. ... Ta nepravost již působí, ale jen skrytě, dokud nebude odstraněn z cesty ten, kdo tomu brání. ...*“ (2Te 2:2-7). Celou dobu jsme Bibli upozorňováni na to, že jde o soud nad satanovou koncepcí uspořádání světa. Proto musí ovoce zla dozrát až do jeho nepopíratelné podoby i s jeho nositeli. Přesně jak to Ježíš popsal v podobenství o pšenici a plevelu. Nejde proto o rozpor. Bůh a Kristus vládnu, ale až po konečném rozsudku nad tímto světem převezmou vládu se vším všudy. To se stane až během sedmé polnice (Zj 11:15; 12:10-12).

Do té doby náš Pán nezhálí, ale pokračuje ve výchově svých služebníků, aby se mohli ujmout vlády v jeho království. Ve Zjevení 5:9,10 Jan popisuje situaci v nebi, kde dvacet čtyř starších zpívá mimo jiné i toto: „... *svou krví jsi Bohu vykoupil lidi, ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je králi a kněžími našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.*“. To je asi nejdůležitější úkol celého křesťanského věku. V páté pečetě (Zj 6:9-12) již duše zabitých pro slovo Boží a svědectví Ježíšovi volají po soudu nad jejich vrahy, ale je jim řečeno, že jich ještě není dost a musí být doplněni o ty, kteří teprve budou zabiti jako oni. Náš Pán nezhálí ani v naší době. Možná nejsme v tuto chvíli v Evropě pronásledováni pro víru, ale v zemích, kde řadí islámští zabijáci, umírá mnoho lidí denně a mezi nimi i křesťané. Až Beránek rozlomí šestou pečeť, poznáme to na zemi, protože nastane velká z kosmu přicházející katastrofa, která vyvolá velkou paniku mezi lidmi. Následně proběhne výběr 144 000 jedinců skutečného Izraele (ne podle tělesného původu, ale podle duchovních kritérií).

Končí sedmdesát let od konce druhé světové války a dnešní generace křesťanských národů, která nepoznala hrůzy velké války, stojí na prahu období válečného nebezpečí a dalších předpovězených změn. Všechny předpovězené změny jsou pokračováním vývoje lidstva ke vzpouře proti Bohu. Vládcí původně křesťanských národů se už dávno chovají jako pohanští předkové. Bez Boží bázně a vědomí, že se jednou za všechny své činy a rozhodnutí budou zodpovídat. Změny se ve světě týkají politických mocenských poměrů a společenských systémů. Pro Boží lid je to období, kdy se musí obrnit trpělivostí. Jsme svědky bezprecedentního útoku na křesťanské hodnoty za něž umírali naši předkové. Zastávat křesťanské postoje, řídit se Božím slovem a zůstat věrni ve svědectví Ježíšovi bude stále těžší. Až synové toho zlého dokončí záměr svého vládce satana a vytvoří společenskou diktaturu střeženou ze všech stran moderními technologiemi, až prosadí peněžně tržní systém bez hotových peněz a možnosti placení v hotovosti, takže všichni, kdo nepřijmou potupně cejch

v podobě znamení (pravděpodobně elektronického čipu) na čelo nebo na pravou ruku, nebudou moci nakupovat ani prodávat, bez elektronických účtů a čipů, tehdy bude velmi těžké zůstat pevní. Ježíš to ví a každý, kdo vytrvá, až do konce bude nakonec zachráněn. Do té doby musí být dokončen soud nad tímto světem a vytvořena Boží vláda. V čele této vlády bude náš pán Ježíš, ale protože Ježíš je vládcem nejen nad zemí, ale i v nebi, bude mít zde na zemi dva zástupce, kteří projdou zkouškou smrti stejně, jako on a budou vzkříšeni a vzati vzhůru k Otci (ale jen na krátký čas). Tentokrát před očima celé země (Zj 11 kapitola). Ti dva svědkové jsou oním dvourohým Beránkem, o němž je nepřímá zmínka ve Zj 13:11. Nezapomeňme ani na naše židovské bratry. I pro ně chystá náš Pán osvobození ze stavu neposlušnosti vůči Bohu prostřednictvím osvoboditele ze Sionu. Je jasně vidět, že náš Pán nezhálí, pracuje naším očím skrytě, ale až uvidíme přímé důsledky jeho kroků k naší záchraně, budeme se moci radovat.

Kdy Ježíš usedl po pravici svého Otce?

Ježíš sedí po pravici svého Otce, ale v Žalmu 110 čteme: "*Davidův žalm. Výrok Hospodiniův mému pánu: **Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.***" Když to říká David vedený Božím duchem v prorockém Žalmu, někdy před třemi tisíci lety znamená to, že Davidův Pán, později na zemi známý jako Ježíš Kristus, po Boží pravici není od samého začátku. Bůh nedělá nic svévolně. Jestliže satan zpochybnil postavení prvorozeného Božího syna, počátku všeho stvoření, musel Bůh prokázat, že jeho prvorozený je způsobilý k pravomocem, k nimž ho předurčil jeho jedinečný původ. Ježíšova oběť v lidském těle je důkazem, že Boží prvorozený syn má všechny vlastnosti a předpoklady, aby měl právo přijmout moc a vládu, jak je psáno ve Zjevení. Ježíšova oběť usmíruje nebe a zemi. Proto mohl Štěpán vidět Ježíše po pravici Boží už jako skutečnost. Ne jako prorocký obraz (Sk 7:56 [\[xxiv\]](#)). Ježíš je po Boží pravici po svém vzkříšení a návratu k Otci. Neznamená to, že tam nemohl být i dříve, ale nyní je tam s nezpochybnitelným důkazem o tom, že je po Boží pravici právem.

Závěr

Touto prací chceme ukázat, že příběh Ježíše Krista a jeho odkaz, který je dnes více nebo méně zpochybňován a mnoha způsoby zamlžován falešnými pohádkovými představami, má v Bibli naprosto jasnou a reálnou podobu i vysvětlení. Ježíš svou obětí v lidském těle sjednocuje nebe i zemi naprosto reálně. Protože jedná v souladu s vůlí svého Otce, postupuje spravedlivě. Spravedlivým způsobem tj. právním procesem jsou mu postupně podrobováni jeho nepřátelé. Zatím v nebi. Ale už nyní můžeme vidět, že i na zemi spěje vývoj rychle ke žni.

Vše, co je o Ježíši Kristu v Písmu napsané, svědčí o právním pozadí všech sporů a problémů, které řeší ve jméno svého Otce. Snažíme se ukázat, že tradiční, zjednodušené představy o Ježíši Kristu nestačí, abychom pochopili podstatu a příčiny událostí, které se probíhají po celou historii lidstva i ty, které prožíváme v současnosti a budou se odehrávat v blízké budoucnosti s dopady na křesťany, Židy a v konečném důsledku na všechny lidi. Posilněme svou víru a naději s vědomím, že vše spěje spravedlivým způsobem k naší záchraně. Modleme se za to, aby co nejvíce lidí poznalo pravdu a našlo cestu k životu

věčnému. Kéž nám Otec a jeho Syn požehnají v úsilí při hledání Božího království a jeho spravedlnosti a posílí naši víru a naději do všech zkoušek, které jsou před námi.

[\[i\]](#), „On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm spočívá. A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, neboť se Otcovi zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- **aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.**”

[\[ii\]](#), „... Jeho jméno proniklo až do dalekých končin, neboť se mu dostalo podivuhodné pomoci, takže se stal velmi mocným. **Když zesílil, povýšilo se jeho srdce, až nakonec jednal zvráceně. Zpronevěřil se JHVH, svému Bohu,** a vešel do JHVH chrámu, aby páčil kadidlo na kadidlovém oltáři. Přišel za ním kněz Azarjáš a s ním osmdesát JHVH kněží, udatných mužů. Postavili se proti králi Uzijášovi a řekli mu: **Tobě, Uzijáši, nenáleží pálit JHVH kadidlo, ale kněžím, synům Áronovým, kteří jsou posvěceni, aby páčili kadidlo. Odejdi ze svatyně, protože ses zpronevěřil a nebude ti to ke cti od JHVH Boha.** 19Uzijáš se rozčílil. V ruce měl kadidelnici, aby páčil kadidlo. A jak se rozčílil na kněze, vyrazilo se mu na čele malomocenství v přítomnosti kněží v JHVH domě u kadidlového oltáře. 20Když na něj pohleděl vrchní kněz Azarjáš se všemi kněžemi, uviděli, že je na čele malomocný, takže ho odtamtud rychle vyváděli. On sám si pospíšil, aby odešel, neboť jej JHVH zasáhl. 21Král Uzijáš byl postižen malomocenstvím až do dne své smrti. Bydlel v odděleném domě jako malomocný, neboť byl vyobcován z JHVH domu. Jeho syn Jótam byl nad královským palácem a soudil lid země.”

[\[iii\]](#), „Ty jsi byl zastírající cherub ochránce a tak jsem tě ustanovil, byl jsi na svaté Boží hoře, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů. **Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost. Pro množství tvého obchodování se tvé nitro naplnilo násilím a zhřešil jsi. Tu jsem tě zbavil svatosti a vykázal z Boží hory a vyhledal jsem tě, zastírající cherube, zprostřed ohnivých kamenů. Tvé srdce se povýšilo kvůli tvé kráse, promarnil jsi svou moudrost pro svou skvělost.**”

[\[iv\]](#), „A v nebi nastala válka: Michael a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný **Đábel a Satan,** který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.”

[\[v\]](#), „Spravedlnost bude pásem jeho boků a věrnost pásem jeho beder.”

[vi], *Bude však zachráněn celý Izrael, jak je napsáno: „Ze Siónu přijde Vysvoboditel, odvrátí od Jákoba bezbožnosti;“*

[vii], *A když otevřel pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem duše zabitých pro Boží slovo a pro svědectví, které věrně drželi. A ti zvolali mocným hlasem: „Jak dlouho ještě, Panovníku, svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat za naši krev ty, kdo bydlí na zemi?“* "

[viii], *JHVH prošel kolem něho a zavolal: JHVH, JHVH, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti"*

[ix], *Tehdy přistoupil Petr a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“ Ježíš mu řekl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát . "*

[x], *„Já mluvím o tom, co jsem viděl u svého Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u vašeho otce."*

[xi], *„Tu nastal den, kdy přišli Boží synové, aby se postavili před JHVH; mezi nimi přišel také Satan."*

[xii], *„když jitřní hvězdy společně jásaly a všichni Boží synové hlaholili?"*

[xiii], *„A sám Otec, který mne poslal, vydal o mně svědectví."*

[xiv], *„Promluvil ke mně: Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdys přiložil své srdce, abys pochopil i aby ses pokořoval před svým Bohem, jsou tvá slova vyslyšena a kvůli tvým slovům jsem přišel také já. **Ale velitel perského království se stavěl proti mně dvacet jedna dní, až hle, Michael, jeden z předních velitelů, mi přišel na pomoc, ..."***

[xv], *„Tvůj trůn, Bože, trvá navěky a navždy. Žezlo přímosti je žezlo tvého království. Miluješ spravedlnost a nenávidíš ničemnost. **Proto tě, Bože, tvůj Bůh pomazal olejem veselí nad tvé druhy."***

[xvi], *„I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobyt看kem a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi. **Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu. "***

[xvii], *„Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce. A od nynějška ho znáte a viděli jste ho." Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí." Ježíš mu řekl: „ Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: „Ukaž nám Otce'?"*

[xviii], *„Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže někdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Neboť všechno, co je ve světě -- žádost těla, žádost očí a prázdná chloubka života -- není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho žádost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věčnost. Dítky, je poslední hodina; a jak jste slyšeli, že přichází Antikrist, tak se nyní již objevilo mnoho antikristů; podle toho poznáváme, že je poslední hodina. Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, zůstali by s námi. Ale to se stalo, aby vyšlo najevo, že nejsou všichni z nás"*

[xix], *„ Pokud jde o příchod našeho Pána Ježíše Krista a naše shromáždění k němu, žádáme vás, bratři, 2 abyste se ne nechali snadno otřást ve svém poznání ani vylekat buď skrze*

ducha, nebo skrze slovo nebo skrze dopis, vydávaný za náš, jako by den Pánův již nastal. 3 Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože nenastane , dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk bezzákonosti, syn záhuby, 4 který se staví na odpor proti všemu a pyšně se pozvedá nade všecko, čemu se říká Bůh nebo co se uctívá, takže sám usedne jako Bůh do Boží svatyně a bude se vydávat za Boha. ... Také víte, co ho nyní zdržuje, aby byl zjeven až ve svůj čas. Neboť tajemství této bezzákonosti již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat . A potom bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán Ježíš odstraní dechem svých úst a zahladí jej i jeho skutky jasným zjevením svého příchodu. Příchod Bezzákonného je podle působení Satana se vší mocí, znameními a lživými zázraky a s veškerým klamem nepravosti pro ty, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli zachráněni "

[\[xx\]](#) „Bud' moudrý, můj synu, a dělej radost mému srdci, abych mohl odpovědět tomu, kdo mě hanobí."

[\[xxi\]](#) „Ty čtyři živé bytosti měly každá po šesti křídlech, dokola i uvnitř plno očí. A bez přestání dnem i nocí říkají: „Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh Všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází." A kdykoli ty živé bytosti vzdají slávu a čest a díky Sedícimu na trůnu, Žijícímu na věky věků, padne těch čtyřadvacet starších před Sedícím na trůnu a pokloní se Žijícímu na věky věků; pak hodí své věnce vítězů před trůn a říkají: „Hoden jsi, Pane a Bože náš, Svatý, přijmout slávu a úctu i moc, neboť ty jsi stvořil všechny věci, z tvé vůle existovaly a byly stvořeny."

[\[xxii\]](#) „Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před JHVH; přišel mezi ně i satan. JHVH se satana zeptal: odkud přicházíš? Procházel jsem zemi křížem krážem." JHVH se satana zeptal: Zdalipak sis všiml mého služebníka Joba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Satan však JHVH odpověděl: „Cožpak se Job bojí Boha bezdůvodně? Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno, co má. Dílu jeho rukou žehnáš a jeho stáda se na zemi rozmohla. Ale jen vztáhni ruku a zasáhni všechno, co má, hned ti bude do očí zlořečit." JHVH na to odvětil: „Nuže, měj si moc nade vším, co mu patří. Pouze na něj ruku nevztahuj" A satan od JHVH odešel. ... JHVH se satana zeptal: Zdalipak sis všiml mého služebníka Joba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, **ačkoliv jsi mě proti němu podnítil, abych ho bezdůvodně mořil.**"

[\[xxiii\]](#) „, Dábel ho vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto pravomoc a jejich slávu dám tobě, protože mně je dána, a komukoli chci, tomu ji dám."

[\[xxiv\]](#) „, řekl: „Hle, vidím nebesa rozevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží."